

ШАХТАР КРИВБАСУ

КЗРК

№8-9 (1959-1960) липень 2026 року

**З ДНЕМ МЕТАЛУРГА
Й ГІРНИКА
ВІТАЄ ВАС КЗРК!!!**

Фото Діни Долгової

ПРОДОВЖУЄМО СЛАВНІ ТРУДОВІ ТРАДИЦІЇ КРИВБАСУ

ГІРНИК ТА МЕТАЛУРГ – ЗВУЧИТЬ ГОРДО!

Дві професії, об'єднані вогнем і сталлю щоденно доводять: мужність, витривалість та професіоналізм здатні підкорювати стихії. Професії гірника та металурга – це справжній символ стійкості, мужності та нелегкої праці. Особливо у Кривому Розі, який є одним з найбільших промислових центрів України – залізним серцем держави.

Щорічно у третю неділю липня ми відзначаємо День працівників металургійної та гірничодобувної промисловості. Цей день є для нашого підприємства і нашого міста особливим, важливим та святковим, адже більшість криворізьких родин тісно пов'язані з гірничодобувною та металургійною справами.

Щодня шахтарі спускаються на підземні горизонти, здійснюючи проходку виробок, видобуваючи залізну руду, перевозячи її електровозами та видаючи на-гора. Трудівники, обіймаючи різні посади на підприємстві – прохідники, кріпильники, гірники очисного забою, машиністи бурової установки, машиністи електровоза, підрильники, люкові, електрослюсарі, стовбурові (підземні), машиністки підймальних машин, ливарники та інші професії – щоденно і злагоджено трудяться у надважких умовах, аби видобути таку важливу для нас залізну руду і виплавляти вироби з металу. Спуск у кліті, розгалужені гірничі виробки, гуркіт перфораторів та транспортування руди електровозом – звичні будні шахтарів, наповнені важкою щоденною працею у шкідливих та небезпечних умовах. Дякуємо Вам, дорогі колеги, за сумлінність, професіоналізм, самовіддану працю, стійкість і відповідальність. Вдячні за те, що залишаєтеся вірними рідному підприємству навіть у такий нелегкий для комбінату і країни час.

Представники трудових династій гірників та ветерани виробництва – це гордість і сила АТ «Кривбасзалізрудком», які передають свої знання, вміння, навички і майстерність з покоління в покоління. Ваша мудрість і неоціненний досвід є міцним фундаментом, на якому будується наша гірничодобувна промисловість Кривбасу. Ваша витримка – це справжній приклад для нових поколінь гірників. Воїни сьогодення, наші мобілізовані працівники – це наша міць і опора, завдяки яким у нас є можливість жити, працювати, навчатися і виховувати дітей. Велика шана і низький уклін усім Героям-Захисникам!

ВІТАЄМО

Дорогі колеги, гірники й металурги, вітаємо Вас з професійним святом! Дякуємо за нелегку працю у надважких умовах, самовідданість справі, високий професіоналізм, вірність професійним традиціям. Низький уклін за кожен спуск та підйом на-гора. Хтось із Вас щодня спускається під землю, а хтось забезпечує безпечну роботу на поверхні, але всі ми робимо одну справу, продовжуючи славні трудові традиції Кривбасу. Разом ми – єдина команда, що забезпечує стабільну роботу комбінату попри всі виклики часу. Бажаємо Вам міцного здоров'я, гірничої удачі, професійних успіхів, родинного затишку, мирного неба та віри в світле майбутнє! Нехай усі труднощі лишаються позаду, а на шляху з'являються лише нові можливості для Перемог! Зі святом!

Правління та профспілкові комітети АТ «Кривбасзалізрудком»

ДОРОГІ ДРУЗІ, СПІЛЧАНИ!

За останні роки ми з Вами забули, що таке справжні свята. Ми розучилися веселитися, радість – дефіцит, бережемо її для хороших новин з фронту. Війна зруйнувала наші плани, мрії, перспективи. Дехто втратив дім, дехто – рідних людей разом з половиною серця. Але є те, чого нікому в нас не відібрати: віра в себе та здатність, попри всі перешкоди, власноруч прокладати свій шлях.

Хай накопичена втома тисне на плечі, ми продовжуємо боротьбу. Без красивих слів про героїзм та наснагу кожен з Вас надійно тримає стрій: сумлінно та фахово виконує свою справу, допомагає тим, хто поруч, гартує профспілкову солідарність. Тому що знає: тільки так, наполегливою щоденною спільною працею, можна побудувати майбутнє, в якому хочеться жити.

Дякую всім Вам за це розуміння. Молюся за воїнів, які захищають Батьківщину зі зброєю в руках. Захоплююсь професіоналами, що лишаються на робочих місцях, у надскладних умовах підтримуючи виробництво, галузь, економіку країни в цілому. Пишаюсь належністю до ГМК та його потужної, дієвої Профспілки.

Бажаю Вам та Вашим родинам сил і здоров'я, миру й добробуту, щасливої долі у вільній, квітучій Україні! З професійним святом, металурги й гірники!

*З повагою,
Богдан Оверковський, голова ПМГУ та
Володимир Чернявський, голова Криворізької
міської організації ПМГУ*

ПІДЗЕМНІ ГОРИЗОНТИ ОЧИМА ВІТАЛІЯ

У його очах ще й досі мерехтить металевий пил, хоча робоча зміна закінчилася кілька годин тому. Щодня — спуск на кілометрову глибину, гуркіт відбійних молотків та гудіння техніки у розгалужених гірничих виробках. Для більшості це щось неймовірне, та для **Віталія Омелянчука** — це звичний пейзаж. Усе своє життя він присвятив гірничій справі, видобуваючи таку важливу для нас залізну руду в криворізьких надрах.

З нагоди професійного свята — **Дня працівників металургійної та гірничодобувної промисловості** — ми поспілкувалися з Гірником з великої літери, професіоналом своєї справи, кріпильником дільниці №22 проходки шахти «Козацька» **Шахтобудівельного управління Віталієм Омелянчуком** та поцікавилися, що привело його до підземних горизонтів та чи важко було звикати до життя в умовах, де сонячне світло замінюють лампи, а небо — міцні гірські породи.

— Віталію Вікторовичу, чому Ви обрали професію шахтаря? Чи це була сімейна традиція, чи свідомий вибір?

— Оскільки у нас велике промислове місто, де працює чимало потужних підприємств, я обрав гірничу стежку. Я розумів, що професія гірника завжди буде у попиті. До того ж мої двоюрідні брати також шахтарі. Я вступив до ПТУ №30, де отримав професію прохідника. Свої перші професійні навички здобував на Криворізькому залізорудному комбінаті, де працював учнем машиніста бурової установки дільниці бурових робіт шахти імені Леніна (наразі — «Тернівська»). Потім працевлаштувався до ПП «Світекс», де трудився прохідником на Першотравневому кар'єрі. Згодом — на шахті «Артем-1» та шахті імені Орджонікідзе. Порівнюючи роботу на поверхні та під землею, можу сказати, що всюди є свої плюси й мінуси, але праця на підземних горизонтах мені більше до душі.

”

**НІКОЛИ
НЕ ЗДАВАЙСЯ!**

— Що було потім?

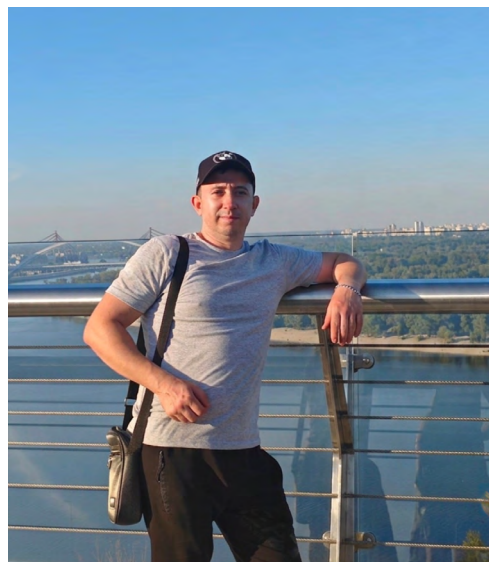
— У 2019 році я пов'язав своє трудове життя з Криворізьким залізорудним комбінатом. З того часу і донині працюю кріпильником дільниці №22 (раніше №4) проходки шахти «Козацька» **Шахтобудівельного управління**. Наша дільниця відповідає за проходку горизонтальних виробок та поглиблення стовбурів. З квітня цього року перебуваю у відрядженні на шахті «Криворізька» — працюю люковим на дільниці внутрішнього шахтного транспорту.

— Що найбільше вразило, коли Ви вперше спустилися під землю?

— Найбільше вразив, мабуть, сам процес спуску в шахтній кліті. Вона мчить униз набагато швидше за звичайний ліфт! Перед очима дуже швидко пролітали відпрацьовані горизонти. А ще — тіло одразу відчувало різкий перепад тиску, а ніс вловив той самий, абсолютно неповторний, специфічний запах справжнього підземелля.

— На якому горизонті наразі ведуться роботи?

— На «Козацькій» до того, як шахта була затоплена, ми працювали на горизонті 1430 метра. Зараз на «Криворізькій» ми ведемо ро-

З НАГОДИ ПРОФЕСІЙНОГО СВЯТА

боти на 1-й осі горизонту 1390 метра. Щозмінно разом з колегами відвантажуюмо від 4 до 8 партій залізної руди.

– Як Ви здобували нові кваліфікації та чи доводилося Вам змінювати спеціалізацію в межах шахти?

– Я трудився прохідником і кріпильником, але для цього не повинен був проходити додаткові курси, адже училище, де я вчився, давало гарну базу і одразу здобув декілька професій – прохідника, бурильника шпурів і свердловин, машиніста електровоза, машиніста скреперної лебідки, кріпильника. Уже працюючи на Криворізькому залізорудному комбінаті, проходив відповідні курси, після закінчення яких маю посвідчення підричника.

– Яка найскладніша або найцікавіша ситуація траплялася з Вами під час робочої зміни?

– Найбільше в пам'яті й досі залишився спогад, як я вперше «стріляв забій». Тоді я вперше відчув вибухову хвилю, яка проносилася підземними виробками і під ногами. Це момент, коли ти фізично усвідомлюєш усю міць гірничої справи.

– Робота під землею вимагає великої витримки та підтримки. Що можете сказати про колектив дільниці, на якій працюєте?

– Частина колективу ВШТ, де я зараз працюю, мої колеги з 22-ї дільниці ШБУ. Наша бригада – дружня, професійна та згуртована. Ми діємо злагоджено, підтримуємо один одного та разом досягаємо поставленої мети – відвантажуюмо та видаємо на-гора залізну руду.

– Чи пам'ятаєте Ви свого наставника? Чому найважливішому він Вас навчив на початку шляху?

– Добре пам'ятаю свого старшого колегу, наставника з буровибухових робіт, прохідника дільниці №4 проходки шахти «Козацька» ШБУ Іллю Завальнюка. Він мені детально пояснив всі основи і тонкощі проведення буровибухових робіт: підготовку, заряджання вибухівки та підривання. З початку повномасштабної війни Ілля пішов до лав ЗСУ захищати незалежність і суверенітет України і, на жаль, зараз вважається безвісти зниклим.

– Чи є у шахтарів якісь особливі традиції або прикмети?

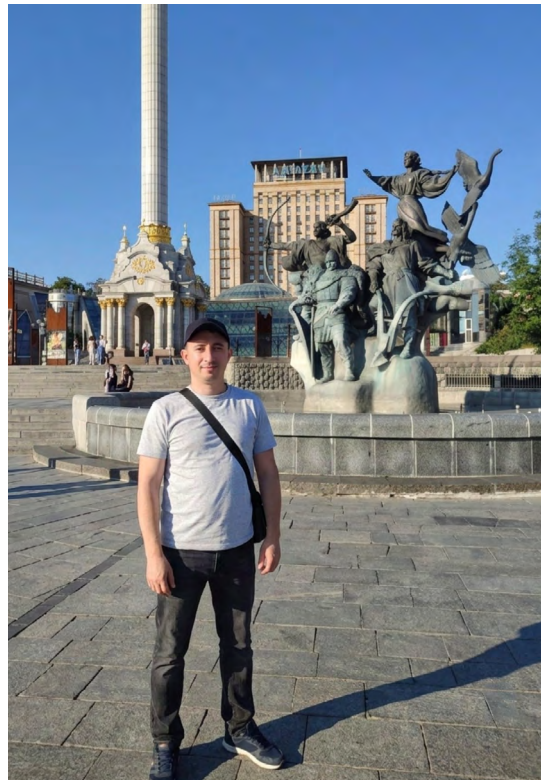
– Є одна відома серед шахтарів прикмета: не можна свистіти у шахті, адже може впасти покрівля.

– Що найбільше дивує людей, які ніколи не спускалися під землю, коли Ви розповідаєте їм про свою роботу?

– Їх дивує усе, що я розповідаю про шахту, починаючи від спуску у кліті і закінчуючи заїздами та забоями. У їхній уяві шахта – це типу метро, але насправді це зовсім інше. Шахта – ніби велике підземне місто з розгалуженими гірничими виробками, електровозним транспортом, рейковими шляхами та своєю системою комунікації.

– Чи є у Вас хобі, яке допомагає «перезавантажитися» після важкої зміни під землею?

– Я займаюся спортом, відвідую спортмайданчик, щоб зміцнити своє здоров'я та імунітет. Часто виїжджаю в гості до матері в с. Іскрівка, де люблю порибалити, поплавати і просто відпочити на чистому повітрі.

Пишаємося, що на Криворізькому залізорудному комбінаті працюють такі щирі, сумлінні, професійні гірники, які віддаються обраній справі сповна і залишаються вірними підприємству навіть у такий нелегкий для нас час. Вітаємо Віталія Омелянчука та усіх гірників Криворізького залізорудного комбінату з професійним святом! Бажаємо міцного здоров'я, шахтарської витримки, гірницької удачі, легких спусків і підйомів, родинного затишку та мирного неба. Віримо, що багаті традиції, досвід, знання справи та усвідомлення високої відповідальності допоможуть успішно долати труднощі й досягати найкращих результатів!

Діна Долгова. Фото з архіву Віталія Омелянчука

«НЕЗВАЖАЮЧИ НІ НА ЩО, БУДУ СЛУЖИТИ ДО ПЕРЕМОГИ УКРАЇНИ!»

Україну на фронті на рівні з професійними військовими вже кілька років захищають ті, хто раніше трудився електриками, айтишниками, прохідниками, сталеварами, слюсарями, фотографами...

Шахтар Роман Чайковський до повномасштабної війни працював на видобувних підприємствах Кривбасу: на руднику «Суха Балка», на Криворізькому залізнично-рудному комбінаті.

Схвально про нашого співчанина відгукується профлідер шахти «Криворізька» **Юрій Яковенко**. Говорить, що Роман Чайковський – шахтар з активною життєвою позицією, відповідальний і сумлінний фахівець (працював заступником начальника дільниці гірничопідготовчих та різних робіт), справжній патріот.

«Військову кар'єру я точно не планував, навіть строкову службу не ніс, – зізнається Роман в інтерв'ю. – Після закінчення Криворізького технічного університету пішов працювати за фахом. Робота подобалась. Але життя внесло свої корективи: росія напала на Україну. У перші дні повномасштабного вторгнення пішов у військкомат. Відмовили, бо тоді призову підлягали переважно ті, хто мав військову спеціальність. А восени прийшла повістка».

Роман Чайковський захищає Україну з листопада 2022-го. Спочатку був солдатом-стрільцем, потім – механіком-водієм БМП парашутно-десантного взводу. Піхотні підрозділи, у яких служить Роман, вважаються основою сухопутних бойових дій – без них неможливе ані просування вперед, ані утримання зайнятих рубежів.

«Пам'ятаю свій перший бойовий вихід, – згадує воїн. – Було це біля села Червона Кононівка Луганської області. Стояли люті морози, джерелами тепла були окопні свічки та прилади, для яких потрібне пальне, але ми його берегли і використовували в разі крайньої необхідності. Багато хто з наших хлопців тоді отримав обмороження. І я в тому числі. З обмороженнями 1-2 ступенів потрапив у шпиталь, лікувався місяць. Потім повернувся у свій підрозділ».

Захисник України закінчив курси сержантські та резерву офіцерського складу, зараз має у звання лейтенанта. Упродовж цих років війни Роман воював на різних напрямках, на Покровському отримав серйозну бойову травму хребта. Після цього йому довелося заново вчитись ходити. Зараз він – начальник групи при штабі бригади, яка є частиною системи логістичного забезпечення ЗСУ.

«Попри те, що маю третю групу інвалідності, незважаючи ні на що, буду служити до Перемоги України, – наголосив мужній воїн. – Не хочу бачити на нашій землі ніякого господаря-чужинця. Маю знання, бойовий досвід, тож хочу бути корисним своєму народові. Зараз займаюся плануванням, організацією та контролем

забезпечення військової частини всім необхідним для бойових дій. Це важлива робота, яка допомагає зберегти здоров'я та життя українських оборонців. Логістикою займається і мій товариш, криворіжець, який у цивільному житті працював водієм тролейбуса».

Неодноразово на фронтових дорогах Роман перетинався із земляками. Ці зустрічі завжди були радісними, надихаючими. Особливо теплою була в 2024-му під Мирноградом з Андрієм Костевим, його колегою з шахти «Криворізька».

ГЕРОЇ СЬОГОДЕННЯ

На запитання «Хто чекає Романа вдома і чи не втратив за ці роки зв'язок з колегами, друзями?» дізналася, що чекають дівчина, бабуса, сестра і друзі. Захисник України продовжує спілкуватися і з колегами, які чекають на його повернення.

«Дуже прикро, що потужне, містоутворююче підприємство, яке десятиліттями було флагманом гірничорудної промисловості, втрачає свої позиції та бореться за виживання, – сказав Роман Чайковський. – Знаю, що гостро стоїть питання збереження трудового колективу. Комбінат уже втратив висококласних спеціалістів і через війну, і через кризу на підприємстві. На власному досвіді знаю, як складно підготувати хорошого фахівця. Щоб із випускника навчального закладу виростити справжнього шахтаря треба не один рік копіткої праці наставника з-поміж висококваліфікованих фахівців. Мені приємно, що на своєму робочому місці я теж долучався до професійного зростання молодих кадрів».

Марина Омельницька
Фото надані автором

ОГОЛОШЕННЯ

Шановні працівники підприємства!

З метою інформування ветеранів та ветеранок про гарантовані державою медичні послуги, маршрути отримання медичної допомоги та доступні програми підтримки Національна служба здоров'я України підготувала «Гід для ветеранів: простими словами про медичні гарантії 2026». Він буде корисним як для самих ветеранів (серед яких чимало працівників Криворізького залізничного комбінату), членів їхніх родин, так і для фахівців із супроводу ветеранів, працівників соціальної сфери та інших осіб, які забезпечують підтримку ветеранів.

У Гіді зібрано роз'яснення щодо:

- первинної, амбулаторної та стаціонарної медичної допомоги;
- лікування травм війни та їх наслідків;
- реабілітації, зокрема після ампутації;
- психологічної та психіатричної допомоги;
- стоматологічної допомоги та зубопротезування;
- забезпечення лікарськими засобами;
- довготривалого медичного догляду;
- медичної допомоги при серцево-судинних, онкологічних та інших захворюваннях;
- алгоритму дій у разі порушення прав пацієнта.

Завантажити Гід можна за посиланням:

<https://backend.nszu.gov.ua/storage/application/26/06/03/gNWKPdK3byAffQuJVPwOK63LOm8jqIOLTQcQQ7xm.pdf>

**Шановні працівники, не нехтуйте своїм здоров'ям,
дбайте про себе та своїх рідних! Будьте здорові!**

З НАГОДИ ПРОФЕСІЙНОГО СВЯТА

ДОРОГІ КОЛЕГИ!

З Днем бухгалтера ВАС!

Сьогодні хочеться сказати про те, що зазвичай залишається за лаптунками бухгалтерської справи – про Вашу неймовірну душевну стійкість.

Бути бухгалтером сьогодні – це не лише про любов до цифр. Вміти зберігати спокій у моменти професійних викликів і бути опорою для всіх, хто поруч. Попри будь-які зміни, будь-які виклики, залишатися віddаним своїй справі. Бути готовими прийти на допомогу,

підтримати один одного та знайти вихід із найскладнішої ситуації.

Це про ВАС – тих, хто вміє створювати порядок за будь-яких обставин, залишаючись при цьому чуйними, надійними та щирими людьми.

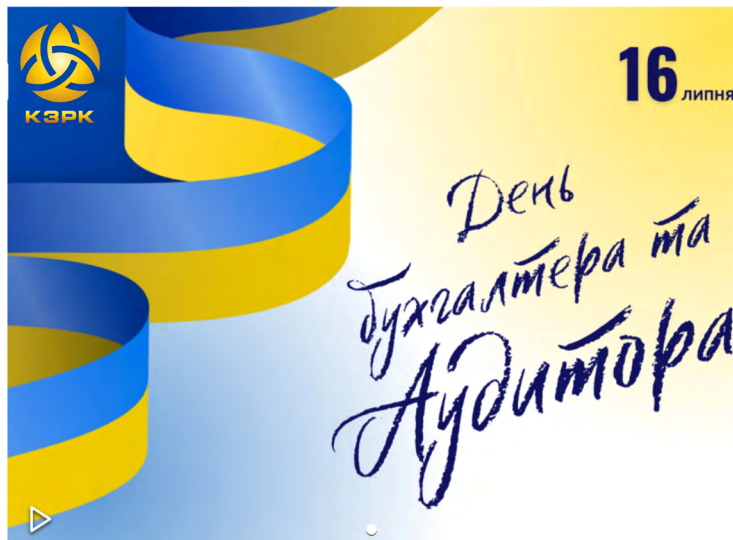
Дякую ВАМ за залізну витримку, яка ховається за теплими посмішками! За ваші великі серця, в яких вистачає тепла для кожного, і за віру в краще, яку Ви даруєте всім навколо. Нехай Ваші зусилля завжди повертаються до вас щирою вдячністю, вдома панує затишок і спокій, а кожен день приносить приводи для радості та гармонії!

Любов Ярошевська,
головний бухгалтер АТ «Кривбасзалізрудком»

З НАГОДИ ПРОФЕСІЙНОГО СВЯТА

БЛІЦОПИТУВАННЯ ДО ДНЯ БУХГАЛТЕРА

Щорічно 16 липня ми відзначаємо День бухгалтера – свято усіх фахівців, які ведуть фінансову звітність, облік, податкові справи і аудит. Погодьтеся, не існує жодного підприємства, закладу чи установи, де б не працював такий спеціаліст. Щоденні розрахунки, кропітка робота з цифрами й документами, пошук розбіжностей у балансі, облік матеріалів та запасів – не лише не лякають наших бухгалтерів та економістів Криворізького залізорудного комбінату, а, навпаки, стимулюють професійний розвиток. Бухгалтерський колектив нашого підприємства – це люди з високим рівнем організованості, які перетворюють сухі цифри на чітку стратегію фінансового успіху. З нагоди професійного свята ми провели бліц-

опитування серед наших бухгалтерів і поцікавилися, що привело їх в бухгалтерську справу, з чого починали свій трудовий шлях, які мрії і захоплення мають. Знайомтеся, мої сьогоднішні співрозмовники – **Наталія Петренко, Вікторія Петрова, Наталя Бобіна, Наталія Марценюк, Маріне Башинджакелі, Наталія Сурдіна, Ірина Паніна, Вікторія Пляченко, Сергій Грищак, Наталя Кантур.**

**– ЧОМУ ВИ ОБРАЛИ САМЕ БУХГАЛТЕРІЮ?
ЩО СТАЛО ВАШИМ ГОЛОВНИМ МОТИВОМ У ВИБОРІ ПРОФЕСІЇ?
З ЧОГО ПОЧИНАЛИ СВІЙ ТРУДОВИЙ ШЛЯХ?**

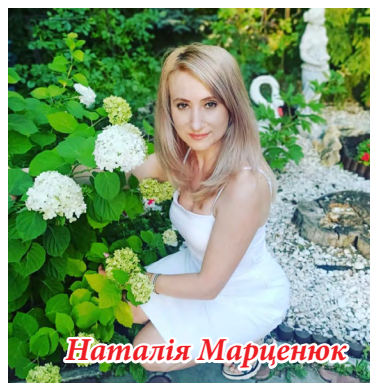
Наталія Петренко: Починала я з посади касира комбінату. Я пов'язала свою трудову діяльність з бухгалтерією і завжди з повагою та, навіть, заздрістю, ставилась до цих розумних жінок – бухгалтерів. Тому, коли мені запропонували посаду бухгалтера, я не вагаючись, погодилась.

Вікторія Петрова: Моя трудова стежка на Криворізькому залізорудному комбінаті розпочалася у 2011 році з посади кур'єра Апарату управління. Паралельно я здобувала вищу освіту на заочному відділенні Нікопольської філії Європейського університету. Коли вийшла на роботу після другої декретної відпустки, з'явилася вакансія бухгалтера на шахті «Козацька» (на той час – «Гвардійська»). Хоча місце було тимчасовим, я без вагань прийняла цю пропозицію. З того часу я вже встигла попрацювати і в Шахтомонтажному управлінні, і на шахті «Криворізька».

Наталя Бобіна: Мене завжди приваблювала точність, логіка та мова цифр, адже за кожним звітом стоїть реальне життя підприємства. Мабуть, я вже в дитинстві розуміла, що моя справа та життя буде пов'язана з цим. Перші ази в цьому напрямку мені подарувала моя рідненька матуся, яка мала свою справу в підприємницькій діяльності і була керівником ТОВ. Я безмежно їй вдячна за передані знання, вміння і навички, а також за досвід.

Наталія Петренко

Наталія Марценюк

Свій трудовий шлях на Криворізькому залізорудному комбінаті я розпочинала з посади лаборанта лабораторії фізико-технічних випробувань Центральної енерголабораторії, а згодом працювала бухгалтером Сервісного управління з ремонту та монтажу шахтного обладнання бухгалтерії комбінату. Наразі є бухгалтером I категорії Ремонтно-механічного заводу. Висловлюю велику вдячність кожному своєму керівнику за досвід, підтримку та найкращі спогади за всі роки співпраці з ними.

Наталія Марценюк: Мій професійний шлях до бухгалтерії розпочався із зацікавленості цифрами, порядком та аналітикою. Хотілося працювати у сфері, де уважність, відповідальність і знання мають реальний результат. Починала з вивчення основ бухгалтерського обліку, поступово набуваючи практичного досвіду, який допоміг краще зрозуміти всі тонкощі професії. До того ж моя мама також працювала бухгалтером, тож це стало ще одним поштовхом обрати цю професію.

Головний мотив у виборі бухгалтерської справи – це можливість бути корис-

З НАГОДИ ПРОФЕСІЙНОГО СВЯТА

ною підприємству, забезпечувати фінансовий порядок та впевненість у правильності ведення обліку. Бухгалтерія – це професія, яка постійно розвивається, тому вона мотивує навчатися, самовдосконалюватися та бути в курсі змін законодавства.

Маріне Башинджакелі

Маріне Башинджакелі: Усе своє трудове життя я присвятила нашому підприємству, як і моя родина. Мій дідусь працював прохідником, а потім помічником начальника відділу постачання на шахті «Більшовик», а мама трудилася бухгалтером шахти «Октябрська», а згодом – бухгалтером-ревізором контрольно-ревізійного відділу Апарату управління комбінату, також була головою Ради ветеранів АУП. Свою стежку я розпочинала в 1972 році на Рудоуправлінні імені Комінтерну тресту «Ленінруда» (через рік мав назву «Кривбасруда»). На той час комбінат налічував багато рудоуправлінь, структурних підрозділів і мав підшефні школи й садочки. В одному з таких садочків під назвою «Золотий ключик» працювала і я. Робота вихователем була в задоволення, адже я дуже любила дітей. Але прагнула більшого, тож навчалася на вечірньому відділенні Криворізького гірничого технікуму, де здобувала спеціальність «Планування гірничорудної промисловості». У 1982 році стала працювати за фахом бухгалтера дитячих садків в Рудоуправлінні імені Карла Лібкнехта. А далі – вища освіта без відриву від виробництва в Криворізькій філії Інституту народного господарства (наразі – Державний університет економіки і технологій) за спеціальністю «Бухгалтерський облік та аналіз господарської діяльності підприємств». Згодом обіймала посаду головного бухгалтера дитячих садків. У 1990-х роках підшефні дитячі садки були виключені зі складу комбінату, тож я була переведена економісткою до фінансового відділу шахти. У 1999 році у зв'язку з централізацією бухгалтерії комбінату, працювала у фінансовому відділі, потім – у бюро обліку доходів АУП комбінату. Любила організовувати культурно-масові заходи, тож була профгрупоргом в бухгалтерії на шахті та в АУП. З 2012 року і донині працюю завідувачем архіву бюро по розрахунках з персоналом бухгалтерії. Загалом маю 53 роки трудового стажу, всі з яких – на рідному комбінаті.

Наталія Сурдіна: Моє доросле життя розпочалося з навчання у Криворізькому національному університеті, де я здобула спеціальність: «Облік і аудит». Одразу після закінчення закладу я працевлаштувалася бухгалтером на шахту «Тернівська», де також працювала моя сестра за тим же самим фахом. Трудячись, навчалася у старших колег і розширювала свої знання, здобуваючи практичний досвід. Згодом була переведена на Ремонтно-механічний завод, а зараз – працюю на шахті «Козацька» провідним бухгалтером. Взагалі вся моя родина – дідусь, тато, мама, дядько – працівники Криворізького залізничного комбінату, який усім нам став за цей час другою родиною.

Ірина Паніна: 50 років свого життя я присвятила цій професії, 39 з яких – Криворізькому залізничному комбінату. Розпочинала свій трудовий шлях з навчання в економічному технікумі. Після отримання диплома працювала товарознавцем, але відчувала, що це не моє. Після цього трудилася касиром на складі Енергоуправління на Північному гірничо-збагачувальному комбінаті, а згодом – обіймала посаду касира Енергетичного цеху АТ «Кривбасзалізрудком». Завжди прагнула розширювати й поповнювати свої знання, тож паралельно навчалася і проходила відповідні курси перекваліфікації. Через короткий термін роботи з'явилася вакансія бухгалтера Енергетичного цеху, на що я безмежно зраділа. Працюю тут по сьогоднішній день. А чому обрала саме бухгалтерію? Тому що ще зі школи мала хист до математики і відчувала, що це моє покликання.

Наталія Сурдіна

Вікторія Пляченко

Вікторія Пляченко: Обрала фах бухгалтера за порадою батька, який свого часу працював статистиком. Я вступила до технікуму радянської торгівлі (наразі – фаховий коледж торгівлі та готельно-ресторанного бізнесу), де отримала спеціальність «Бухгалтерський облік і аналіз господарської діяльності». Після навчання за розподіленням працювала на Дніпровському машинобудівному заводі. Робота давалася легко, я відчувала, що це моє. Жага до знань і професійного зростання ніколи не покидала мене, тож я заочно отримувала вищу освіту в Київському інституті народного господарства імені Д. С. Коротченка (зараз – Київський національний економічний університет імені Вадима Гетьмана). Повернувшись до Кривого Рогу працювала у торгівлі. У 2011 році зв'язала свою долю з Криворізьким залізничним комбінатом – розпочинала в бюро методології, а потім працювала бухгалтером I категорії на

шахті «Покровська». Мені захотілося ближче ознайомитися з виробництвом, адже я люблю пізнавати бухгалтерію в новій галузі. Я працювала в торгівлі, казначействі, а потім захотіла пізнати промислову сферу. Тут мене зустрів дружній та щирий колектив, який завжди зрозуміє, підкаже і допоможе. Жодного разу у мене не виникало відчуття, що я не хочу йти на роботу.

З НАГОДИ ПРОФЕСІЙНОГО СВЯТА

Сергій Грищак

Сергій Грищак: Після закінчення школи за порадою мами я вступив до технікуму радянської торгівлі (наразі – фаховий коледж торгівлі та готельно-ресторанного бізнесу), де опанував фах бухгалтера. Далі здобував вищу освіту у Криворізькому економічному інституті. Після отримання диплома за розподіленням був направлений до ВАТ «Криворіжзалізобетонбуд». Старші колеги вводили мене у курс справ, пояснювали всі тонкощі бухгалтерського обліку, передавали свої знання, навички і досвід. Саме там я сформувався як кваліфікований спеціаліст. У 1997 році пов'язав свій трудовий шлях з Криворізьким залізрудним комбінатом. Спочатку трудився старшим бухгалтером, наразі обіймаю посаду провідного бухгалтера.

Наталія Кантур: Починала свою трудову стежку у 1983 році на руднику «Суха Балка» (на той час входив до ВО «Кривбасруда») – операторкою обчислювального центру. Я завжди прагнула підвищувати свої знання, тож заочно закінчила Київський міжнародний університет. У 1998 році була переведена бухгалтером Шахтобудівельного управління. Мене дуже тепло зустрів колектив бухгалтерів – допомагав, пояснював та давав поради. Пам'ятаю, тоді активно розпочалася комп'ютеризація та перенесення документів з паперового в електронний формат, тож ми опановували нові текстові редактори, електронні таблиці, сканування та систематизацію цифрових файлів. Працювала бухгалтером I категорії, а з 2021 року – очолюю бухгалтерське бюро Шахтобудівельного управління.

– ЧИ НЕ ЖАЛКУЄТЕ, ЩО ОБРАЛИ САМЕ ЦЮ ПРОФЕСІЮ?

Наталія Петренко: Праця бухгалтера, як відомо всім, нелегка і потребує постійної уваги та знань, але, чим важче добиватись результату, тим він цінніший. Тому я ні разу не пошкодувала про свій вибір.

Вікторія Петрова: У жодному разі! Мене чудово прийняли у бухгалтерському колективі та всьому навчили. Усі мої колеги – неймовірні люди, і я безмежно вдячна долі, що вона звела мене з ними.

Наталія Бобіна

Наталія Бобіна: Звісно, ні, адже бухгалтер – це серце будь-якого підприємства, людина, яка тримає на контролі фінансове здоров'я компанії.

Наталія Марценюк: Ні, не жалкую. Це цікава, відповідальна й важлива професія. Вона вчить дисципліні, уважності до деталей та постійному професійному розвитку.

Маріне Башинджакелі: Ні, не жалкую, це свідомий вибір, адже ще у школі у мене був хист до математики, я завжди брала участь в олімпіадах, тож обрала професію за покликом серця.

Наталія Сурдіна: Якщо чесно, я хотіла опановувати професію: «Менеджмент та зовнішньоекономічна діяльність», але тато наполіг саме на бухгалтерській професії. Дякую йому за це, адже я жодного разу не пожалкувала про свій вибір професії.

Ірина Паніна: Хоча бухгалтерія – це важка справа, але я не жалкую про свій вибір професії. Мені втішно і радісно, коли всі розрахунки сходяться.

Вікторія Пляченко: Аніскільки. Коли складаєш баланс і бачиш кінцевий результат діяльності підприємства за місяць, розумієш, що всі зусилля були не дарма. Це найцікавіші для мене моменти.

Сергій Грищак: Ще навчаючись у школі я мріяв стати машиністом тепловоза, але обрав бухгалтерську стежку. Жодного разу про це не пошкодував.

Наталія Кантур: Ні, бухгалтерія – це моє покликання.

– ПРО ЩО МРІЄТЕ?

Наталія Петренко: Як і всі українці, найбільше за все зараз мрію про Перемогу і мир в Україні.

Вікторія Петрова: Мрію про мирне небо, про стабільне і світле майбутнє для нашого комбінату і нашої країни.

Наталія Бобіна: Як і кожен українець, я мрію про якнайшвидший справедливий мир, безпеку та процвітання нашої країни.

Наталія Марценюк: Мрію про мир, здоров'я для рідних і близьких, професійний розвиток та нові можливості для реалізації. Хочу й надалі працювати із задоволенням, знаходити баланс між роботою та особистим життям і ніколи не втрачати бажання навчатися.

Вікторія Петрова

Наталія Кантур

З НАГОДИ ПРОФЕСІЙНОГО СВЯТА

Маріне Башинджакелі: Мрію про закінчення війни й настання миру в Україні. А ще одна моя мрія – відвідати Париж.

Наталія Сурдіна: Мрію про найшвидше закінчення війни, щоб усі воїни повернулися живими й неушкодженими до своїх родин, а також мрію про розквіт і процвітання нашого комбінату.

Ірина Паніна

Ірина Паніна: Мрію про настання миру, щоб мої рідні й близькі завжди були в безпеці, усміхнені і щасливі.

Вікторія Пляченко: Про мир та спокійне життя в Україні і впевненість у завтрашньому дні.

Сергій Грищак: Найбільша мрія – щоб в Україні нарешті запанував довгоочікуваний мир і всі Захисники і Захисниці повернулися до своїх родин.

Наталія Кантур: Мрію, щоб якнайшвидше закінчилася війна, всі родини знову возз'єдналися і жили в добробуті та злагоді. Хочу, щоб наш комбінат знов набрав обертів і ми повернулися до повноцінного режиму роботи.

– ЧИ Є У ВАС УЛЮБЛЕНІ СПРАВИ, ЯКИМ ПРИСВЯЧУЄТЕ ЧАС ДЛЯ ДУШІ?

Наталія Марценюк: Поза роботою люблю проводити свій вільний час з сім'єю та друзями, читати книжки, подорожувати і відпочивати на природі. Саме такі моменти допомагають відновити сили, надихають і дарують гарний настрій.

Маріне Башинджакелі: Працюючи на комбінаті, завжди була у вирі творчого життя. Була солісткою Палацу культури – співала як в хорі «Червона калина» (шахта «Криворізька»), в творчому колективі шахти «Октябрська», так і сольоно. Активно брала участь у Фестивалях народної самодіяльності та різноманітних конкурсах, організованих комбінатом, де виборювала перші місця. Їздила з колективами художньої самодіяльності Палацу культури на виступи в різні міста України. Зараз люблю подорожувати країнами Європи, оскільки обожаю вивчати місцеві традиції, архітектуру та кулінарні смаки різних народів.

Наталія Сурдіна: Люблю малювати картини по номерах та вишивати бісером. Наразі ці роботи прикрашають мою оселю, моє робоче місце та оселі моїх рідних. Це заняття надихає мене і дарує спокій.

Ірина Паніна: Обожаю шити іграшки з фетру та вишивати хрестиком і бісером картини. Це моя віддушина. Свого часу брала участь у конкурсах і фестивалях комбінату, де презентувала свої роботи і виборювала призові місця.

Вікторія Пляченко: Мої улюблені хобі – готувати смачні страви для рідних та шити одяг. Але понад усе люблю проводити час з улюбленою онучкою Софійкою.

Сергій Грищак: Маю перший розряд по шахах, в які дуже люблю грати, та обожаю бадмінтон. Неодноразово брав участь у комбінатівських спартакіадах, де виборював призові місця. Також з сім'єю люблю оздоровлюватися і набиратися сил у Східниці, яку ми відвідуємо за кожної можливості.

Наталія Кантур: Люблю читати книжки й поринати з головою у нові сюжети детективів. Раніше любила шити й в'язати одяг, який дарувала своїм рідним. Мій новий етап – малювання! Вже купила перші картини за номерами для тренування. А більшість свого вільного часу я звичайно присвячую онукам, яких у мене шість.

– ЧОГО Б ХОТИЛИ ПОБАЖАТИ СВОЇМ КОЛЕГАМ-БУХГАЛТЕРАМ?

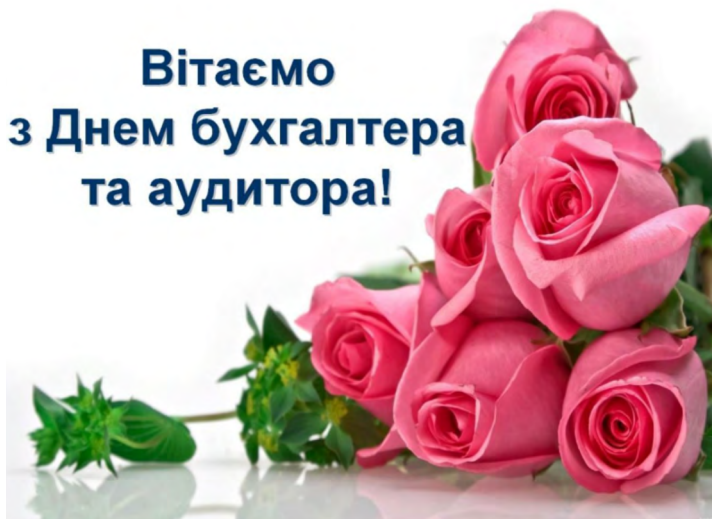
Наталія Петренко: Своїм колегам хочу побажати мати можливість наполегливо трудитися за гідну та своєчасну зарплату на нашому підприємстві, яке, сподіваюсь, незабаром буде процвітати і нарощувати свої виробничі потужності під мирним небом рідної України.

Вікторія Петрова: Дорогі колеги, зараз усім важко, але я безмежно рада, що працюю саме поряд з вами. Бажаю нам сил, енергії та натхнення. Нехай ваша робота стане джерелом стабільності та спокою, а стреси залишаться позаду. Нехай цей складний період завершиться якомога швидше!

Вікторія Петрова

**Вітаємо
з Днем бухгалтера
та аудитора!**

З НАГОДИ ПРОФЕСІЙНОГО СВЯТА

Наталя Бобіна: Бажаю колегам залізобетонного терпіння, невичерпної енергії, міцного здоров'я. Нехай кожен день приносить нові звершення та натхнення, а вдома завжди чекатимуть затишок, любов та гармонія.

Наталя Марценюк: Бажаю колегам бухгалтерії комбінату невичерпної енергії, професійного натхнення, стабільності та впевненості у завтрашньому дні. Нехай робота приносить задоволення, цифри завжди сходяться, звітність здається легко, а поруч будуть надійні колеги, які підтримають у будь-яку хвилину. Бажаю завжди відчувати підтримку рідних та мати міцне здоров'я. Мирного неба!

Маріне Башинджакелі: Бажаю мирного неба над Україною, міцного здоров'я та достатку.

Наталя Сурдіна: Зичу усім бухгалтерам комбінату витримки, терпіння, наснаги. Нехай робота буде гідно оцінена, а зусилля супроводжуються повагою та реальними успіхами!

Ірина Паніна: Бажаю мирного неба, міцного здоров'я, спокою у душі та добробуту в родині.

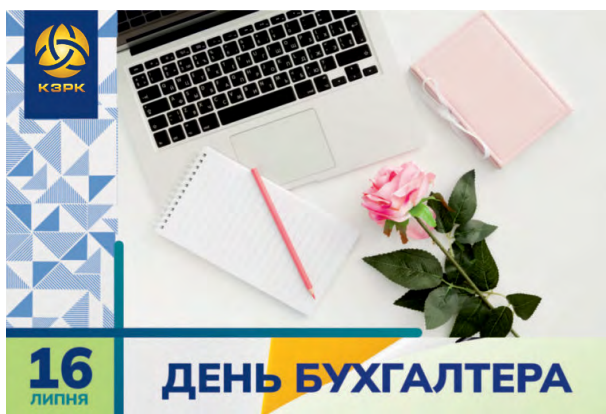
Вікторія Пляченко: Бажаю міцного здоров'я, успіхів і удачі, достатку і добробуту, затишку в родині і мирного неба.

Сергій Грищак: Зичу сталевій витримки, міцного здоров'я, удачі та добробуту.

Наталя Кантур: Бажаю професійної стабільності, невичерпної наснаги та дружнього робочого колективу.

Діна Долгова
Фото автора та з архіву респондентів

ПОДЯКУВАЛИ ЗА ПРАЦЮ

ПРОФЕСІЯ БУХГАЛТЕРА – це не лише точні цифри та сухі звіти. Це велика відповідальність за фінансову стабільність та бухгалтерський облік усього Криворізького залізрудного комбінату. Попри всі виклики сьогодення, бухгалтерський колектив комбінату працює як злагоджений механізм. Напередодні професійного свята – Дня бухгалтера, який ми щорічно відзначаємо 16 липня, в актовій залі адмінбудівлі АТ «Кривбасзалізрудком» відбулося нагородження найкращих фахівців бухгалтерії.

Першим звернувся до присутніх у залі в.о. голови правління **Олександр Капука**, який привітав бухгалтерів з професійним святом та висловив глибоку вдячність за сумлінну працю, високий професіоналізм, виваженість у кожному рішенні та точність у цифрах, ясність розуму та витримку. Побажав міцного здоров'я, удачі й успіхів в роботі, життєвої енергії і насаги, добробуту і мирного неба над Україною.

Далі слово мав голова ПО ПМГУ комбінату **Юрій Деркач**, який відзначив професійну май-

УРОЧИСТОСТІ

стерність бухгалтерів та їхній вагомий внесок в удосконалення фінансово-господарської діяльності комбінату. Він побажав фахівцям міцності духу, професійних успіхів, особистого щастя, достатку та родинного затишку.

Цього дня найкращих фахівців бухгалтерії було відзначено Почесними грамотами від адміністрації та профкому ПО ПМГУ. Почесне звання «Ветеран праці АТ «Кривбасалізрудком» було присвоєно провідному бухгалтеру бухгалтерії Транспортного управління **Покришук Галині Олександрівні**, стаж роботи якої складає понад 25 років.

Наостанок заходу головний бухгалтер АТ «Кривбасалізрудком» **Любов Ярошевська** подякувала колективу бухгалтерів за бездоганну роботу, старанність, професіоналізм та відданість обраній справі і підприємству. Побажала мирного неба й добробуту, світлих надій та впевненості у завтрашньому дні, затишку та безмежного тепла. Подякувала також керівництву і профспілці підприємства за позитивні емоції, приділений час та увагу і щирі слова привітань.

Усі гості заходу отримали приємний сюрприз – квіти та гарний настрій на весь робочий день!

З НАГОДИ ПРОФЕСІЙНОГО СВЯТА

МЕДИК – ЦЕ СПРАВЖНЄ ПОКЛИКАННЯ

27 липня ми відзначаємо **День медичного працівника**. Це свято тих, хто присвятив своє життя порятунку людей. І хоча наша Медико-санітарна частина Криворізького залізничного комбінату невелика, тут працюють найсумлінніші, найпрофесійніші, найвідповідальніші медичні сестри й фельдшери, які щодня на поверхні й під землею дарують турботу і підтримку, допомагаючи нашим працівникам.

Ми прийшли в професію різними шляхами: через порив душі, вимоги часу чи гостру потребу допомагати іншим. Та тепер ми – єдине ціле. Ваша робота – не просто професія, це справжнє покликання, що вимагає глибоких знань, величезного терпіння, витримки та доброти. Саме Ви, дорогі колеги, є головною опорою нашої Медико-санітарної частини і завжди є першими, хто приходить на допомогу. Ви берете на себе біль та тривоги пацієнтів, ділячись із ними теплом своїх сердець, своєю підтримкою та енергією.

Медик – це почесна місія, спосіб життя, поклик душі. І кожен з Вас знає, що половину позитивної динаміки одужання пацієнта складають не саме лікування, а слова турботи й підтримки, завдяки яким Ви зцілюєте душевні рани й переживання.

Щодня Ви, наші невтомні медики, творите неймовірне: рятуєте життя, працюючи як на Криворізькому залізничному комбінаті, так і на передовій у лавах Збройних Сил України. Дякую за самовіддану працю, професіоналізм, вірність обраній справі, оптимізм та надійне плече, щире серце та енергійність. Ми з Вами – велика дружня родина, на яку покладено чимало обов'язків: передзмінні медичні огляди, заняття з персоналом щодо надання домедичної допомоги під час можливих надзвичайних ситуацій, контроль профоглядів, ведення документації працівників, які хворіють, та найголовніше – це надання першої медичної допомоги у разі потреби. Пишаюся Вашими душевною щедрістю, чуйними серцями, золотими руками і безсонними чергуваннями. Ви заслуговуєте на найвищу повагу та подяку. Дякую, що залишаєтеся завжди поряд, незважаючи на всі життєві негаразди!

Дорогі колеги, вітаю Вас з професійним святом! Бажаю міцного імунітету до життєвих негараздів, невичерпної енергії та миру. Нехай кожен Ваш день буде наповнений вдячністю, а вдома завжди чекають люблячі люди. З Днем медика!

**З повагою, Віталій Савостін,
начальник Медико-санітарної частини**

З НАГОДИ ПРОФЕСІЙНОГО СВЯТА

ПРОФЕСІЯ, ОБРАНА СЕРЦЕМ І ДУШЕЮ

”

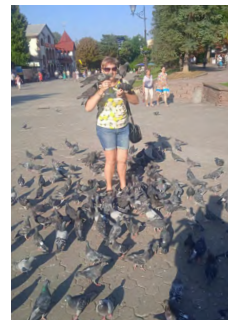
**ДОПОМАГАТИ ЛЮДЯМ
І РАДІТИ ЖИТТЮ**

Чи знаєте ви людину, яка здатна зберігати спокій, коли світ навколо руйнується? Це — медик. Незважаючи ні на що — непогоду, фізичне виснаження та погане самопочуття, стихійні лиха та воєнні дії — саме медик рятує людські життя за будь-яких умов. Медичні працівники — справжні Герої, наші янголи-охоронці та благородні люди, адже для них кожне врятоване життя — це найвища нагорода та сенс їхнього покликання.

27 липня ми відзначаємо професійне свято — **День медика** — ще одна чудова нагода подякувати нашим фахівцям Медико-санітарної частини АТ «Кривбасзалізрудком» за їхню невтомну працю, професіоналізм, чуйність, турботу та милосердя. Сьогодні ми розповімо про трудовий й особистий шлях нашої колежанки, у минулому — медсестри реанімаційного відділення Криворізької міської лікарні №16, а нині — старшої медичної сестри поверхневого здоров'я Транспортного управління Медико-санітарної частини Криворізького залізничного комбінату, волонтерки та чуйної жінки **Наталі Мартинові**.

Дитинство

Ще з дитинства юна Наталка зростала чуйною та небайдужою до братів наших менших: любила тварин, піклувалася про їхнє здоров'я і самопочуття. Жила у власному будинку, тож щодня дбала за господарством: годувала худобу, собак, котів, доглядала за ними, виходжувала маленьких новонароджених поросят. Подорослішавши, дівчина відкрила для себе світ музики. Фортепіано, хор, оркестр, сольфеджіо — дівчина жила цим і серйозно думала про музичну кар'єру. Але один випадковий вибір написав зовсім іншу історію...

гляділа за ними, виходжувала маленьких новонароджених поросят. Подорослішавши, дівчина відкрила для себе світ музики. Фортепіано, хор, оркестр, сольфеджіо — дівчина жила цим і серйозно думала про музичну кар'єру. Але один випадковий вибір написав зовсім іншу історію...

Перші професійні навички

У старших класах учням давали на вибір вивчати професії в учбово-виробничих комбінатах, які були їм до вподоби: курси озеленення, курси прядильниці та курси молодших медичних сестер. Наталя, яка любила допомагати тваринам, обрала останнє. І не дарма, адже це сформувало її подальший професійний шлях. Курси проходили у новозбудованій Криворізькій міській лікарні №9, де школярі вчилися доглядати за хворими людьми. Після курсів молодших медичних сестер дівчина була впевнена, що медицина — це її покликання. Отримавши диплом про загальну середню освіту, Наталя працевлаштувалася санітаркою до хірургічного відділення Криворізького онкологічного диспансеру, де пропрацювала майже рік. А згодом — вступила до Криворізького медичного училища №2 (наразі — коледж), де опанувала спеціальність «Сестринська справа». Пізнавши тонкощі обраної професії, молода фахівчиня за розподіленням була направлена до Криворізької міської лікарні №16, де працювала медсестрою-анестезисткою реанімаційного відділення.

за якими ми доглядали. У медзакладі я завжди не лише виконувала свої обов'язки, а й підтримувала пацієнтів добрим словом і підбадьорювала їх на швидше оздоровлення. Відтоді я зрозуміла, що 60% одужання — це настрій самого пацієнта, 20% — медикаменти, інші 20% — правильний догляд. Колеги часто порівнювали мене з Матір'ю Терезою, адже я намагалася знайти підхід і втішити кожного, — ділиться Наталя Мартинова.

На запитання, що остаточно визначило її життєвий шлях, Наталя згадує випадок зі шкільних років. Тоді вона побачила, як на вулиці стало зле незнайомцю. Мобільних телефонів ще не існувало, тому дівчина з усіх сил помчалася до найближчої станції швидкої, щоб покликати на допомогу. Саме той порятунок людини визначив її подальшу долю.

З НАГОДИ ПРОФЕСІЙНОГО СВЯТА

Рятуючи людські життя, відчуваєш різні емоції: радість, піднесення, біль, смуток, адже усіх врятувати не завжди можливо. Найприємніше у цій професії те, коли доглядаєш за безнадійно хворими людьми, а вони, попри страшні прогнози лікарів, одужують і повертаються до звичного повсякденного життя. Велике бажання пацієнтів жити та їхня віра в одужання допомагають людині відновити й оздоровити свій організм. І після цього неможливо не вірити, що думки мають тенденцію до матеріалізації, – говорить Наталя.

Робота на комбінаті

У 2011 році досвідчена і професійна Наталя пов'язала своє життя з Криворізьким залізрудним комбінатом, де працювала медсестрою поверхневого здоров'я Автобаз. Через 9 років, які супроводжувалися відповідними курсами підвищення кваліфікації, обіймала посаду старшої медсестри. Кожен її робочий день супроводжується перерозподілом та післязміновими медичними оглядами працівників, наданням першої медичної допомоги у разі потреби, веденням документації, проведенням навчальних занять і тренувань з персоналом тощо. Новітнє обладнання значно полегшує роботу медиків комбінату під час профілактичних оглядів працівників та надання першої медичної допомоги. Серед таких незамінних пристроїв – автоматичні тонометри, безконтактні термометри, пульсоксиметри, глюкометри, електрокардіографи, автоматичні дефібрилятори, кисневі концентратори та стерилізатори.

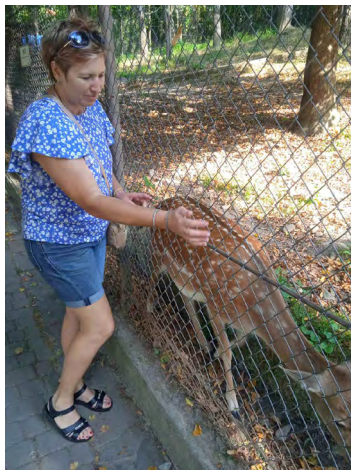
Для мене бути медиком – це покликання душі, який я відчувала з самого дитинства. Це не просто професія, не просто робота, це спосіб життя і справа, яку я обра-ла серцем і душею. Коли ти бачиш, що твій труд приносить свої плоди (в моєму випадку – це одужання пацієнта), ти відчуваєш задоволення від роботи, покращується настрій і відчуваєш благодать. Це ні з чим не зрівняти, – відверто розповідає наша колежанка.

На моє запитання: «Яким повинен бути ідеальний медик?», Наталя зазначає, що фахівець має бути відповідальним, турботливим та вміти емоційно підтримати пацієнта.

Життя поза роботою

Наша колежанка Наталя – неймовірно добра та небайдужа. Вона обожнює волонтерство: лікує безпритульних тварин, організовує благодійні збори та знаходить їм люблячі родини. Окрім того, вона встигає творити. Наталя малює картини, спираючись на знання з художньої школи, яку відвідувала ще у школі, а також майстерно вишиває бісером.

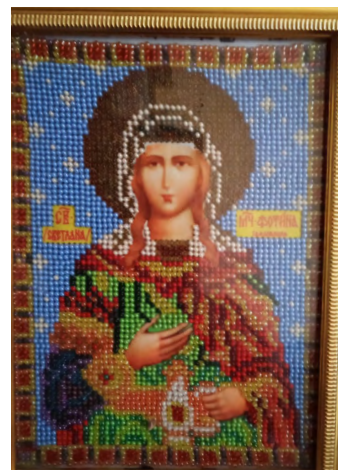

Для багатьох з нас білий халат – це просто форма. Та для Наталі Мартиної – це броня, захист і щоденний виклик. Вона одна з найперших бере на себе біль та страх, щоб повернути пацієнту головне – здоров'я.

Вітаємо Наталю Миколаївну та усіх медичних працівників комбінату з професійним святом! Дякуємо за терпіння, силу духу та вірність професії. Бажаємо вам міцного здоров'я, спокою в серці, вдячних пацієнтів, гідної підтримки та віри в себе!

Діна Долгова

Фото з архіву Наталі Мартиної

ВІТАЄМО З ЮВІЛЕЄМ У ЛИПНІ

Апарат управління

Гетьманець Олександр Вячеславович – головний інспектор з охорони праці.

Горлачова Катерина Олександрівна – архіваріуска адміністративного відділу.

Капшитар Наталія Миколаївна – менеджерка з адміністративної діяльності.

Маловічко Сергій Анатолійович – помічник Голови правління (з питань надзвичайних ситуацій, цивільного захисту і мобілізаційної роботи) – начальник служби.

Мотренко Микола Леонідович – охоронник відділу контролю по забезпеченню режиму і охорони.

Негода Катерина Олександрівна – фахівчиня відділу вхідного контролю.

Шахта «Тернівська»

Дєвущкін Михайло Віталійович – кріпильник дільниці №4.

Жусенко Денис Валерійович – машиніст навантажувальної машини дільниці №1.

Ряполов Віктор Іванович – електрогазозварник дільниці №5.

Ус Віктор Георгійович – електрослюсар (слюсар) черговий та з ремонту устаткування дільниці №13.

Терещенко Валерій Валерійович – електрослюсар (слюсар) черговий та з ремонту устаткування дільниці №29.

Сидоренко Єгор Олегович – прохідник дільниці №36.

Шахта «Козацька»

Гульман Денис Геннадійович – електрослюсар (слюсар) черговий та з ремонту устаткування дільниці №16.

Демчук Андрій Анатолійович – механік дільниці №8.

Косяк Тетяна Олександрівна – машиністка конвеєра дільниці №30.

Кох Микола Володимирович – гірник очисного забою дільниці №8.

Ніколаєв Роман Олександрович – прохідник дільниці №9.

Сухарь Наталя Миколаївна – кур'єрка.

Чайкін Віталій Олексійович – електрослюсар (слюсар) черговий та з ремонту устаткування дільниці №30.

Шевченко Володимир Володимирович – головний геолог.

Шахта «Покровська»

Аргатюк Андрій Анатолійович – диспетчер виробничого відділу.

Браїлко Антон Володимирович – дорожньо-коліїний робітник дільниці №10.

Пітора Ганна Миколаївна – стовбурова (підземна) дільниці №11.

Центральна енерголабораторія

Долгов Віталій Валерійович – провідний інженер лабораторії енергорежимів та енергоменеджменту.

Шахтобудівельне управління

Калюжний Валентин Анатолійович – електрослюсар (слюсар) черговий та з ремонту устаткування дільниці №55.

Ніколінько Євген Миколайович – прохідник дільниці №9.

Марчук Сергій Миколайович – кріпильник дільниці №4.

Плаксина Неля Григорівна – машиністка підйальної машини дільниці №21.

Труфанов Олександр Сергійович – начальник дільниці №10.

Школьний Валерій Георгійович – прохідник дільниці №21.

Транспортне управління

Ляшенко Марина Анатоліївна – вагарка ЗЦ.

Маркович Микола Вікторович – електрослюсар (слюсар) черговий та з ремонту устаткування РЦ.

Рада ветеранів шахти «Покровська»

Борщ Іван Дмитрович.

Живарев Володимир Володимирович.

Литвинова Марія Володимирівна.

Коровін Михайло Васильович.

Пашкова Любов Вікторівна.

Соколан Зоя Єгорівна.

Суков Володимир Володимирович.

Храпівна Галина Флорівна.

Чистоляс Любов Петрівна.

Шилофост Володимир Володимирович.

3 Днем металурга та гірника!

Щиро вітаємо вас із Днем працівників металургійної та гірничодобувної промисловості!

У цей кризовий для України період ваша нелегка праця стала основою

стабільності всієї економічної системи країни.

Ваша самовідданість і високий професіоналізм дозволяють вірити, що всі виклики, які стоять перед гірниками, буде успішно подолано.

Міцного здоров'я, щастя та добробуту в родинях! Зі святом!

ШАХТАР КРИВБАСУ

Видання АТ «Кривбасзалізрудком».
Газета виходить з жовтня 1989 року.
Свідоцтво про реєстрацію ДП №2050-788
ПР від 15.05.2014.

Засновники і видавці: адміністрація та профкоми АТ «Кривбасзалізрудком».
Дизайн, верстка: Наталя Плужник.
Фотокореспондентка: Діана Терещенкова.

Начальник служби інформації:
Егор Фурсов.

Відповідальність за достовірність фактів, цитат, власних імен та інших відомостей несуть автори публікацій, а рекламної інформації – рекламодавці. Служба інформації може публікувати матеріали в порядку обговорення, не поділяючи точки зору автора і залишаючи за собою право редагування текстів. При передруку посилання на «Шахтар Кривбасу» обов'язкове.

Адреса служби інформації:

вул. Корнія Речмидила, 31/к,
м. Кривий Ріг, 50029.

Телефони:

(056) 444-23-77;
(056) 444-25-11.

E-mail:

shahtar@krruda.dp.ua